

— genom att i artikel 23 i lag nr 179 av den 31 juli 2002 om avfallsbestämmelser, utesluta restprodukter från tillagning av kokta och råa fasta livsmedel av alla slag, som inte har introducerats i distributionskedjan och som är avsedda för anläggningar för omhändertagande av sällskapsdjur, från avfallsagstiftningens tillämpningsområde.

2) Republiken Italien skall ersätta rättegångskostnaderna.

(¹) EUT C 182, 23.7.2005.

Domstolens dom (tredje avdelningen) av den 18 december 2007 – Europeiska gemenskapernas kommission mot Republiken Italien

(Mål C-263/05) (¹)

(Fördragsbrott — Miljö — Direktiven 75/442/EEG och 91/156/EEG — Begreppet avfall — Föremål, ämnen eller substanser avsedda för bortskaffande eller återvinning — Produktionsrester avsedda för återanvändning)

(2008/C 51/13)

Rättegångsspråk: italienska

Parter

Sökande: Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: M. Konstantinidis och L. Cimaglia)

Svarande: Republiken Italien (ombud: I.M. Braguglia och G. Fiengo, avocat)

Saken

Fördragsbrott – Åsidosättande av artikel 1 a i rådets direktiv 75/442/EG av den 15 juli 1975 om avfall (EGT L 194, s. 39; svensk specialutgåva, område 15, volym 1, s. 238), i dess lydelse enligt rådets direktiv 91/156/EEG av den 18 mars 1991 (EGT L 78, s. 32; svensk specialutgåva, område 15, volym 10, s. 66) – Nationell lag vari föreskrivs att direktivet inte är tillämpligt på vare sig ämnen, material eller produkter avsedda för bortskaffande eller återvinning, eller på vissa produktionsrester som innehavaren gör sig av med eller avser att göra sig av med.

Domslut

1) Republiken Italien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 1 a i rådets direktiv 75/442/EEG av den 15 juli 1975 om avfall, i dess lydelse enligt rådets direktiv 91/156 av den 18 mars 1991 och kommissionens beslut 96/350/EG av den 24 maj 1996, genom att anta och bibehålla artikel 14 i lagdekret nr 138 av den 8 juli 2002 om brådskande åtgärder för beskattning, privatisering och kontroll av läkemedelsutgifter samt om ekonomiskt stöd till missgynnade områden, som i ändrad lydelse omvandlats till lag nr 178 av den 8 augusti 2002, vari föreskrivs att lagstiftningsdekret nr 22 av den 5 februari 1997 om genomförande av direktiven 91/156/EEG om avfall, 91/689/EEG om farligt avfall och 94/62/EG om förpackningar och förpackningsavfall, inte är tillämpligt på vare sig ämnen, material eller produkter avsedda för bortskaffande eller återvinning som inte uttryckligen omnämns i bilagorna B och C till nämnda dekret, eller ämnen eller material som utgör produktionsrester som innehavaren avser att eller är skyldig att göra sig av med, när de kan återanvändas och återanvänds i en produktions- eller konsumtionsprocess utan föregående bearbetning och utan att skada miljön eller efter bearbetning, när det inte rör sig om någon av de återvinningsåtgärder som anges i bilaga C till detta dekret.

2) Republiken Italien skall ersätta rättegångskostnaderna.

(¹) EUT C 217, 3.9.2005.

Domstolens dom (stora avdelningen) av den 11 december 2007 (begäran om förhandsavgörande från Raad van State (Nederländerna) – Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie mot R. N. G. Eind

(Mål C-291/05) (¹)

(Fri rörlighet för personer — Arbetstagare — Upphållsrätt för en familjemedlem som är medborgare i tredjeland — Arbetstagarens återvändande till den medlemsstat där denne är medborgare — Skyldighet för arbetstagarens ursprungsmedlemsstat att bevilja upphållsrätt för familjemedlem — Förekomsten av en sådan skyldighet när arbetstagaren inte utövar en faktisk och verklig verksamhet)

(2008/C 51/14)

Rättegångsspråk: nederländska

Hänskjutande domstol

Raad van State

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie

Motpart: R. N. G. Eind

Saken

Begäran om förhandsavgörande – Nederländse Raad van State – Tolkning av artikel 10 i rådets förordning (EEG) nr 1612/68 av den 15 oktober 1968 om arbetskraftens fria rörlighet inom gemenskapen (EGT L 257, s. 2; svensk specialutgåva, område 5, volym 1, s. 33) och rådets direktiv 90/364/EEG av den 28 juni 1990 om rätt till bosättning (EGT L 180, s. 26; svensk specialutgåva, område 6, volym 3, s. 58) – Tolkning av artikel 18 EG – Uppehållsrätt för en familjemedlem som är medborgare i ett tredjeländ – Huruvida en sådan rätt föreligger när arbetstagaren saknar verkligt och faktiskt arbete – Arbetstagarens återkomst till sitt härkomstland – Avsaknad av uppehållsrätt i ovannämnda stat för familjemedlemmen

Domslut

- 1) När en gemenskapsarbetstagare återvänder till den medlemsstat i vilken gemenskapsarbetstagaren är medborgare, så är myndigheterna i den medlemsstaten enligt gemenskapsrätten inte skyldiga att bevilja arbetstagarens familjemedlemmar som är medborgare i ett tredjeländ rätt till inresa och uppehåll redan av det skälet att medborgaren innehar ett uppehållstillstånd som fortfarande är giltigt i värdmedlemsstaten där arbetstagaren förvärvat arbete och som utfärdats enligt artikel 10 i rådets förordning (EEG) nr 1612/68 av den 15 oktober 1968 om arbetskraftens fria rörlighet inom gemenskapen, i dess lydelse enligt rådets förordning (EEG) nr 2434/92 av den 27 juli 1992.
- 2) En tredjelandsmedborgare som är familjemedlem till en arbetstagare som återvänder till den medlemsstat där arbetstagaren är medborgare efter det att arbetstagaren har förvärvat arbete i en annan medlemsstat har enligt artikel 10.1 a i förordning nr 1612/68, i dess lydelse enligt förordning nr 2434/92, som är analogt tillämplig, rätt till uppehåll i den medlemsstat där arbetstagaren är medborgare, även om arbetstagaren inte utövar en verklig och faktisk ekonomisk verksamhet där. Det förhållandet att en tredjelandsmedborgare, som är familjemedlem till en gemenskapsarbetstagare, före vistelsen i medlemsstaten där arbetstagaren förvärvat arbete inte har haft uppehållsrätt enligt nationell rätt i den medlemsstat där arbetstagaren är medborgare saknar betydelse för bedömningen av denna medborgares rätt till uppehåll i denna stat.

(¹) EUT C 296, 26.11.2005.

Domstolens dom (stora avdelningen) av den 18 december 2007 (begäran om förhandsavgörande från Arbetsdomstolen (Sverige)) – Laval un Partneri Ltd mot Svenska Byggnadsarbetareförbundet, Svenska Byggnadsarbetareförbundets avd. 1, Byggettan, Svenska Elektrikerförbundet

(Mål C-341/05) (¹)

(Frihet att tillhandahålla tjänster — Direktiv 96/71/EG — Utstationering av arbetstagare inom byggsektorn — Nationell lagstiftning som reglerar arbets- och anställningsvillkor på de områden som avses i artikel 3.1 första stycket a-g utom på området för minimilön — Kollektivavtal för byggsektorn som innehåller förmånligare villkor och villkor som avser andra områden — Fackliga organisationers möjlighet att vidta stridsåtgärder för att försöka förmå företag som är etablerade i andra medlemsstater att genomföra förhandlingar från fall till fall för att bestämma den lön som skall betalas till arbetstagarna och för att försöka förmå dem att ansluta sig till kollektivavtalet för byggsektorn)

(2008/C 51/15)

Rättegångsspråk: svenska

Hänskjutande domstol

Arbetsdomstolen (Sverige)

Parter i målet vid den nationella domstolen

Kärande: Laval un Partneri Ltd

Svarande: Svenska Byggnadsarbetareförbundet, Svenska Byggnadsarbetareförbundets avd. 1, Byggettan, Svenska Elektrikerförbundet

Saken

Begäran om förhandsavgörande – Arbetsdomstolen – Tolkning av artiklarna 12 EG och 49 EG liksom av artiklarna 3.1, 3.7, 3.8, 3.10 och 4 i Europaparlamentets och rådets direktiv 96/71/EG av den 16 december 1996 om utstationering av arbetstagare i samband med tillhandahållande av tjänster (EGT L 18, s. 1) – Fackliga stridsåtgärder mot ett byggnadsbolag som utstationerat avlönade arbetstagare i en annan medlemsstat än den där bolaget har sitt säte och som inte har tecknat ett kollektivavtal i denna stat